



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové, soudkyně Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Mgr. Richarda Galise ve věci

žalobce: **N. H.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ze dne 21. 11. 2023, evidované pod sp. zn. OAM-16700/PP-2023, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 12 200 Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 15. 7. 2024 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ze dne 21. 11. 2023, vedeném pod sp. zn. OAM-16700/PP-2023.
2. Žalobce uvedl, že o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu dosud žalovaný nerozhodl. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako nadřízený správní orgán vydala dne 3. 4. 2024 opatření proti nečinnosti a přikázala žalovanému rozhodnout do 60 dnů od výsledku žalobce, v podstatě tedy aprobovala průtahy žalovaného. K opatření proti nečinnosti tak nelze přihlídnout. Lhůtu nelze podmiňovat provedením výsledku. Žalovaný nadto předvolal žalobce k výsledku až dne 13. 6. 2024, a to na den 17. 7. 2024, čímž neúměrně protahuje správní řízení. Žalovaný měl přitom dostatek času předvolat žalobce v zákonné lhůtě. Od doby podání žádosti uplynulo téměř 8 měsíců. Žalovaný tedy nerozhodl v zákonné lhůtě podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 8. 2024 uvedl, že ve věci není nečinný. Provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Posledním úkonem žalovaného bylo poskytnutí správního spisu žalobci k nahlédnutí dne 23. 7. 2024.

Ústní jednání

4. Soud projednal věc během jednání konaného dne 31. 10. 2024. Žalobce při jednání poukázal na to, že žalovaný stále o žádosti žalobce nerozhodl; toliko přibližně před měsícem se konal výslech žalobce a jeho manželky. Žalobce má tak za to, že je podaná žaloba důvodná. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 21. 11. 2023 požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Téhož dne žalovaný vyzval žalobce k odstranění vad žádosti ve lhůtě 30 dnů. Požadované podklady dodal žalobce dne 13. 12. 2023.
6. Dne 15. 1. 2024 požádal žalovaný Policii České republiky, Krajské ředitelství Středočeského kraje (dále jen „policie“) o prověření informací v místě hlášeného pobytu cizince. Poté žalovaný opět vyzval žalobce k odstranění dalších vad žádosti do 15 dnů od doručení výzvy dne 18. 1. 2024. Žalobce doklady předložil dne 30. 1. 2024. Dne 2. 2. 2024 obdržel žalovaný sdělení Policie České republiky o pobytové kontrole.
7. Dne 3. 4. 2024 Komise vyhověla návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti, neboť žalovaný nerozhodl ve lhůtě podle § 169t odst. 6 písm. g) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Komise přikázala žalovanému, aby rozhodl o žádosti žalobce do 60 dnů od výsledku žalobce podle § 169j zákona o pobytu cizinců.
8. Dne 6. 5. 2024 bylo žalovanému doručeno sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje. Dne 7. 6. 2024 žalovaný v této souvislosti požádal policii

o provedení další pobytové kontroly.

9. Dne 13. 6. 2024 žalovaný předvolal k výsledku žalobce i jeho manželku. Dle úředního záznamu ze dne 17. 7. 2024 výsledky nebyly provedeny, neboť se nedostavil tlumočník.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu.

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
11. Soud rozhodoval na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.)
12. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci žádné důkazy nad rámec listin ve správním spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí, nenavrhli. Soud sám k provedení dokazování důvod neshledal, neboť si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

13. Žalobce se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců, kterou podal dne 21. 11. 2023.
14. Vzhledem k tomu, že Komise v posuzované věci dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný a vyhověla návrhu žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti, je presumována nečinnost žalovaného a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, sp. zn. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
15. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
16. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon
17. Dne 6. 3. 2024 navrhl žalobce Komisi provedení opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Žalobce tedy využil prostředek ochrany, který umožňuje právní řád. Dne 3. 4. 2024 Komise opatřením proti nečinnosti přikázala žalovanému rozhodnout do 60 dnů od výsledku žalobce. Dne 13. 6. 2024 žalovaný předvolal žalobce k výsledku na den 17. 7. 2024. Žalobce podal žalobu dne 15. 7. 2024. Soud se proto zabýval splněním podmínky bezvýslednosti prostředků ochrany.
18. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20. V takovém případě *„bezvýslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou.“* (zvýraznění doplněno). Krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020-34, č. 4453/2023 Sb. NSS). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, NSS uvedl: *„Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda*

byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.“ Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje (shodně srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022-37, či ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023-32).

19. Komise stanovila lhůtu 60 dnů od výsledku žalobce. Tuto lhůtu soud považuje za nepřiměřenou. Prvním z důvodů je to, že lhůta nebyla stanovena jako pevná. Její počátek byl totiž navázán na okamžik, který byl plně v dispozici žalovaného, neboť bylo zcela na žalovaném, na kdy předvolá žalobce k výsledku. V projednávané věci se navíc stanovený termín výsledku (a tedy i počátek lhůty pro vydání rozhodnutí) i posouval, neboť výsledek nemohl být z důvodu nepřítomnosti tlumočnicka ve stanoveném termínu proveden. Druhý důvod je, že lhůta běžící případně od tohoto okamžiku (60 dnů) je sama o sobě stejně dlouhá jako maximální zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. NSS přitom v citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“ Za třetí soud přihlédl rovněž k tomu, že nadřízený správní orgán stanovil lhůtu pro vydání rozhodnutí v rozsahu odpovídajícím maximální zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí, přestože sám využil pro vydání opatření proti nečinnosti téměř celou zákonnou lhůtu (30 dnů podle § 80 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu). Žalobce navrhl uplatnění opatření proti nečinnosti dne 6. 3. 2024. Opatření proti nečinnosti vydala komise až dne 3. 4. 2024. Vzhledem ke všem těmto okolnostem považuje soud ve shodě s žalobcem lhůtu stanovenou v opatření proti nečinnosti za zjevně nepřiměřenou.
20. Jelikož se žalobci nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředku opatření proti nečinnosti, přestože v době podání žaloby k soudu (dne 15. 7. 2024) ještě neuplynula lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti k vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce při jednání tvrdil, že rozhodnutí dosud vydáno nebylo, žalovaný soudu ke dni konání ústního jednání nesdělil, že by ve věci žalobce rozhodl. Soud zároveň nehledal důvody, pro které by tak nemuselo být v souladu se zákonem učiněno. Za této situace soud shledal, že nečinnost žalovaného konstatovaná již v opatření proti nečinnosti nadále trvá a žaloba je tedy důvodná.

Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na shora uvedené soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Délku této

lhůty soud považuje za přiměřenou s ohledem na skutečnost, že se měl již i konat výslech žalobce a jeho manželky a žalovaný soudu nesdělil žádné úkony, které by bylo třeba v řízení ještě učinit. Soud přihlédl i k tomu, že žalovaný již několikanásobně překročil zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí (od podání žádosti žalobce uplynul téměř rok).

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, soud přiznal náhradu v celkové výši 12 200 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 10 200 Kč, které tvoří odměna za tři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem v délce nepřesahující dvě hodiny podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a tři paušální náhrady hotových výdajů v celkové výši 900 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce neprokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a ani soud tuto skutečnost z veřejně dostupných databází (Administrativní registr ekonomických subjektů) nezjistil. Žalobci proto nenáleží náhrada této daně. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2024

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

předsedkyně senátu